

много лошъ човѣкъ, и отъ неговитѣ злини никой не може да те спаси" !

Земледѣлецътъ радостенъ тръгналъ за дома си. И наистина, лихваринътъ веднага зебелязалъ, че съседа му е веселъ и разбралъ, че нѣщо е станало. „Тръгнало му е на този простакъ, затова се е развеселилъ; ще отида да разбера, каква е работата“. И той отишълъ въ бедната кжщица на съседа си, поздравилъ го съ сполуката, за която ужъ неотдавна чулъ и тъй изкусно завелъ разговоръ съ него, че земледѣлецътъ, безъ самъ да се сѣти, разказалъ му всичко — освенъ тайната, какъ да надува свирката; колкото за това, умътъ му стигналъ да се предпазва.

Макаръ и тъй, лихваринътъ решилъ да му вземе свирката, та каквото ще да става. И понеже не чувствувалъ ни срамъ, нито грѣхъ, намѣрилъ сгода да открадне свирката отъ съседа си.

Но напразно я въртѣлъ той на всички страни, напразно я надувалъ съ всички сили, та щѣлъ чакъ да се пукне — свирката не издавала гласъ. Тогава той пакъ отишълъ при земледѣльца и студено му казалъ: „Твоята свирка е у менъ, но азъ не мога да я употрѣбявамъ: ти пъкъ макаръ и да знаешъ какъ да свиришъ, нѣмашъ у себе си свирката и затова нищо не можешъ да направишъ. Ето защо, нека се споразумѣмъ. Ако искашъ, азъ ще ти дамъ свирката и обещавамъ, че въ твоитѣ работи нѣма да се бъркамъ, но подъ едно условие: каквото и да получишъ ти, азъ да го получа двойно“.

— Не съмъ съгласенъ — извикалъ земледѣлецътъ, защото работата ще върви, както и по-преди.

— Съвсемъ не — спокойно отговорилъ лихваринътъ. Ти ще получишъ своето. Глупецъ не ставай: какво те е грижа тебъ, дали азъ ще бжда богатъ